

pravijo dalje, da je bil Ljud iz Meonije (Manije) napravil kraljestvo, kterimu je po sebi ime Ljudia dal.

Tako so dobile najperve seljake tiste dežele, ki so več ali manj slavjanske bile. Soromadsko je bil naselil Madaj, Skutijo Magog; Frigio Kimerio in Keltsko Galio Gomer; Potunje, Trojansko in malo Frigio Askenec, Gomerjev sin; Rusko in Kavkaške kraje Rifat; Kapatočje Togorma; Moškovitsko, ki je bilo prek Kapatočja proti severji, Mosoh; Iberio Tubal; Tračio in Mužio Tyras ali Tur in Ljudio Ljud. Tu najdemo med imeni več taci, ki so očividno slavjanske kot Tur, Tračia, Ribat ali Hribat, Mošk ali Mosoh in Moškviško, Ljud, Ljudia in Mužia. Take imena so imeli prvi očaki in njih dežele. Kdo bi si tega ne sodil, da so ti očaki s svojimi seljaki Slavjani bili? Zraven bomo med temi ljudstvi še druge slavjanske imena sledili, da so te ljudstva in njih očaki slavjanski jezik govorili. Mat. Ravnikar.

Spomin na Ljubljano in Krajnsko.

Xp. Iz Celja. (Konec.) Namen mojega potopisa je le po ti skušnji nekatere svojih dražih rojakov Slovensko-Štajarskih kmetov prijazno vprašati: od kod izvira vaše vrojeno mēzenje do Krajncov, od kteriga se tu in tam čuje? kaj imate zoper nje, da jim niste prav iz serca prijazni? Jelite, da ne véste zakaj? Odgovorili mi morebiti boste: „tako je že od nekadaj.“ Ali, če so naši dedi krivični bili, ali smemo tudi mi krivični biti? Prepričajte se sami te krivice; obiskajte svoje bližnje sosede na Krajnskem, in našli jih boste kot svoje brate prijazne in priljudne, ki so ediniga rodú z vami, ene matere, eniga jezika. Krajnci so prijazni do nas, zakaj bi mi do njih ne bili? Slavenci smo vsi skupej; kako se dežela imenuje, kjer eni, kjer drugi, tretji in četerti razdelk ediniga rodú prebiva, nad tem ni nič ležeče. Če je že sovražtvo ptujih narodov med sabo malopridno, kolikanj bolj zaničljivo je, ako se otroci ene matere prav ne zastopijo! Naše ljube „Novice“ ne delajo nobenega razločka; one so nam vsim vse. Ali ni jezik, ki ga one pišejo, tudi naš jezik? Če je tu in tam kakošna beseda drugač, ne pozabimo, da jezik v časopisih in knjigah se ne more in ne sme le po eni vasi ravnati. Nikar naj vas tedaj to ne zadržuje, jih pridno čitati (brati), ker so na vse strani toliko koristne. Brez števila je dobro sēme, ki so ga „Novice“ že po vsim Slovenskim zasejale. Veliko ljulike, ki jo je pred njimi sovražtvo clo bližnjih sosedov in bratov med narode sejalo, so one zatēle; Bog daj da bi vēs tak plevēl do dobrega pokončale! To pa se bo zgodilo, če bojo tudi moji rojaki na Slovenskem Štajarskem jih pridno čitali, da bo prava bratovska ljubezin vse obsegla, da bojo vsi posnemali iz njih podučenje v dušni in telesni blagor, kteriga le veči omika ljudstvom dati zamore!

To so bili občutki, ki so moje serce navdali, ko sim pervikrat po lepi Krajnski deželi popotoval. Kar sim takrat občutil, sim izročil danes temu pismu. Naj bo pri mojih rojakih tako prijazno sprejeto, kakor je prijazno misljeno! Z Bogam!

Dopisi.

Iz Dunaja 5. t. m. Dnnajski Slovenci se naj bolj veselimo, kedar v „Novicah“, ki jih vsi tako radi imamo, veliko dopisov iz različnih slovenskih krajev najdemo. Dopisov s žalostnimi novicami, se vé da, nismo veseli; pa nam je vendar ljubo, včasih tudi žalostno resnico zvediti, da si svojih premilih rojakov srečnših ne mislimo, kot so. Tudi zbuja jo taki dopisi v vsakem

misli, kako bi se mōglo pomagati. — Veselilo nas je brati, da je gosp. Hicingerjev slovenski obraz cele zemlje v dveh polkroglah že v kamnotiskarnici. Takega zemljovida je slovenski šolski mladini zares jako treba; ali ravno tako je treba slovenskega zemljopisa, kteri bi se jih tudi odraslim kmetiskim ljudem dobro prilegel*). Že davno je, kar smo brali napoved gosp. Malavašiča, da bo on take bukvice spisal. Prosimo ga, da bi hotel razglasiti, kako in kaj. Če jih on ne piše, naj bi se hitro kdo drug lotil. — Z velikim velikim veseljem prebiramo tukaj tudi manj navadne slovenske besede, ki jih marljivi gosp. Jakob Volčič po stari Liburnii nabira. Kaj hvaležni smo mu za več jedric, posebno pa za pravdoznansko: razkup. Verlega rojaka prosimo, pravdoznanske besede s posebno marljivostjo zasledovati in toraj skerbno naslušati, kedar se od takih reči pomenajo. — O tej priložnosti naj tudi sporočim, da naš slavn gosp. dr. Miklošič, čigar „spominki iz življenja svetnikov“ (monumenta e vita sanctorum) v staroslovenskem jeziku s pridetim slovníkom so že natisnjeni, je te dni na vse strani slovenske zemlje rodoljubom pisma s to prošnjo razposlal, da bi mu za primerno plačo manj znane slovenske besede za slovensko-nemški slovník, nabirali, ki ga misli na svetlo dati. Ker je neki po Tominskem in pa po Krasu še veliko čistodomačih, drugod že pozabljenih beséd slišati, želí vsaj dva gospoda zvediti, ki bi jih hotla ondot nabirati. Kogar je volja, naj bi se mu pismeno zgasil. Da le pod gospodovo ime na pismu besede „in der Hofbibliothek in Wien“ pristavi, bo pismo v prave roke dospelo. Pa tudi drugotni nepoznani domoljubi (posebno gospodje učenci vikših šol), ki do 25. t. m. njegove pismene prošnje ne prejmejo, pa bi vendar radi nabirali, naj ne zamarijo, se imenovanemu gospodu zglasti, toliko manj, ker to prizadevanje ne bo le njim in gosp. pisatelju, ampak nam vsim in mlajšim našim, z eno besedo, domovini zaleglo. — Gosp. dr. Miklošič misli tudi nabirek g. Pena, minorita v Ptujem, (kteri se neki že 30 lét z nabiranjem slovenskih beséd peča), kakor tudi mnogoletni gosp. Cafov nabirek kupiti, ako ju bo volja prodati.

Ta lotitev**) gosp. dr. Miklošiča je gotovo velike hvale vredna, in kdo ne želi, da bi mu v tej reči prav po godu šlo? —

Veseli nas nadalje v „Novicah“ brati, kako živo da se mlajši sodni vradniki trudijo z našim ljudstvom pri očitnih sodbah po domače, kakor se spodobi, ne pa v ptujem jeziku govoriti. Neki rojak nam je v dopisu zastran tega tudi poprejšnjega namestnika državnega pravdnika gospoda dr. Defacisa hvalil. Njegov naslednik je znani rodoljub gosp. Peter Kosler, čigar slovenski zemljovid „Slovenija“ morebiti že tudi čez 2 mesca tukaj na dan pride; svesti smo si toraj, da je gosp. Defacis, ki zasluži očitno pohvaljen biti, vrednega naslednika dobil. — Rad bi od te reči malo bolj obširno govoril, pa naj ostane za drugi pot. Le to še pristavim, da bi bilo po Slovenskem kmalo drugači, ko bi se prosti ljudje za svoje postavne pravice, ktere jim nekteri kratijo, tako krepko potegovali, kot so hvalni župani Kamniške okolice na Krajnskem in štajarsko-slovenski župani Celjskega okrajnega poglavarstva, ker ste jim okrajni poglavarstvi zoper postavbo svoje razglase samo v nerazumnem nemškem jeziku pošiljale. Zdaj se to več ne godí. — Moško, to je krepko pa

*) Tudi tega kratko spisanega nam je imenovani gospod obljubil. Vred.

**) Po naši misli naj se imenuje »Unternehmung« lotitev, polotba, lotenje ali začetje, ne pa: podvzetje (!!). Ga ni slovenskega duha ne sluha v tej besedi. Kdor vé še kakšno boljšo, prosim, naj jo pové. Pis.